

[Falk Hansen.]

I ministerens lovforslag er der en række ting, som man særlig hæfter sig ved, og som da også allerede har været fremme i den debat, der har været ført i pressen. Jeg finder det både rigtigt og rimeligt, at det såkaldte rådighedsbeløb forhøjes, samtidig med at der bliver adgang for menighedsrådet til at dække udgifterne i forbindelse med kirkelige aktiviteter, som er iværksat af rådet. Jeg vil i den forbindelse gerne give udtryk for, at jeg håber, ministeren ved udformningen af de nærmere regler for, til hvilke formål sådanne beløb kan anvendes, vil følge de intentioner op, som jeg forstår forslaget er udtryk for. At menighedsrådene nu får mulighed for selv at forandre tidspunktet for de faste gudstjenester på søn- og helligdage, må betragtes som en styrkelse af det kirkelige nærdemokrati. Helt konkrete sager på dette område har jo vist, at det må være rimeligt at give menighedsrådene, som kender de lokale forhold, denne beføjelse.

Vi har, i hvert tilfælde under udvalgsarbejdet ved tidligere lejlighed, diskuteret spørgsmålet om præstens medlemskab af menighedsrådet. Jeg synes, det er en god løsning, at kun de valgte medlemmer af rådet har stemmeret, men at præsten bevarer medlemskabet af rådet og dermed har både ret og pligt til at deltage i møderne. De fleste steder ændrer dette næppe stort ved de bestående forhold. Men man kan ikke bortse fra, at i menigheder med flere præster kan det være u hensigtsmæssigt, at disse er udstyret med stemmeret.

Hvad der nok er egnet til at rejse en noget større debat, både ude omkring og formodentlig også i udvalget, er, om kirkefunktionærer, som har deres hovedbeskæftigelse ved kirken, ikke kan være valgbare i den menighedsrådsreds, hvori de er ansat. Nu virker det altid betænkeligt at fratage en gruppe mennesker deres valgbarhed til et folkevalgt råd. På den anden side kan jeg godt se det lidet hensigtsmæssige i, at de ved at sidde i menighedsrådet på den måde

bliver deres egen overordnede. Ingen i en kommunes tjeneste ansatte funktionærer eller tjenestemænd er forhindret i at blive valgt som medlemmer af kommunalbestyrelsen. På den anden side er der den indskrænkning, at vedkommende ikke kan sidde i det udvalg, som dækker den pågældendes forvaltningsområde. Muligheder af den art for indskrænkning i et medlems virkeområde findes næppe inden for arbejdet i et menighedsråd, så umiddelbart må en bestemmelse af den art, som er foreslået her, forekomme rimelig. Men det er naturligvis noget, som vi nøje må drøfte under arbejdet i udvalget.

I § 24 tales om, at menighedsrådets samtykke kræves bl. a. til, at præsterne ved de faste gudstjenester eller kirkelige handlinger benytter en anden liturgi eller andre autoriserede ritualer eller prædikentekster end dem, som hidtil er anvendt i menigheden. Dette er ganske naturligt, men med hensyn til paragraffens stk. 2, hvor det hedder, at de lige nævnte spørgsmål skal være forhandlet på et menighedsrådsmøde, forinden menighedsrådet træffer sin afgørelse, vil jeg godt give udtryk for nogen betænkelighed. Selvfølgelig kan det være rigtigt, at så mange som muligt deltager i beslutningsprocessen. På den anden side er jeg ikke utilbøjelig til at mene, at det måtte være rimeligt at overlade til menighedsrådet selv at bestemme, om det ud fra sit kendskab til de lokale forhold ville finde det rimeligt og naturligt at afholde et sådant menighedsrådsmøde. Mange steder er menighedsrådsmøderne i dag offentlige, således at folk har mulighed for at følge med i, hvad der sker og besluttes. Det er vel helt naturligt, at et menighedsråd vil være stærkt interesseret i at høre menighedens synspunkt, ikke mindst i forbindelse med ændringer i gudstjenestens indhold og form. Men jeg finder på den anden side, at det nok kunne overlades til det enkelte menighedsråd selv at afgøre, hvordan det på dette område bedst kunne inddrage menigheden i beslutningsprocessen. Men også det er noget, vi kan se på i udvalget.